

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj 01 0 K 018184 23 K
Bihać, 12.09.2023. godine

Presudom Vrhovnog suda F BiH broj 01 0 K 018184 23 Kž od 24.04.2024. godine potvrđena prvostepena presuda u odnosu na tačku II 1.a) i tačku II 3. izreke presude kojim je optuženi Safet Begić oslobođen od optužbe dok se prvostepena presuda u tački I 1.b), I 1.c) i I 2. izreke presude kojim je optuženi oglašen krivim ukida i predmet u tom dijelu vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Hodžić Fikreta kao predsjednika vijeća, Čoralić Bahre i Majanović Gorana kao članova vijeća, sa zapisničarem Husarević Fatimom, u krivičnom predmetu protiv optuženog Begić Safeta, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije i krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, postupajući po optužnici Kantonalnog tužilaštva USK-a Bihać broj T 01 0 KTRZ 0037136 20 od 15.12.2022.godine, nakon glavnog i javnog pretresa održanog dana 08.09.2023.godine, u prisutnosti kantonalne tužiteljice Cerić-Mrenica Ornele, optuženog Begić Safeta i njegova branioca po izboru, advokata Ezić Amira, dana 12.09.2023.godine, donio je i javno objavio

P R E S U D U

Optuženi BEGIĆ SAFET zv. „Papo“ sin S. i majke E. djevojački B., rođengodine u mjestu M., Općina C., nastanjen na adresi ..., Općina K., Republika S. 1, JMBG ..., po narodnosti Bošnjak, državljanin BiH, pismen sa završenom ... školom, po zanimanju ..., oženjen, vojsku služio u V.-S. 2 ..., vodi se u vojnoj evidenciji u OMO C., ranije neosuđivan, ne vodi se drugi krivični postupak, nalazi se na slobodi

I

K R I V J E

Što je:

Za vrijeme rata i oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini između pripadnika Armije Republike Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Armija R BiH) i pripadnika Narodne odbrane Autonomne pokrajine Zapadna Bosna (u daljem tekstu: NO APZB), kao pripadnik vojne policije 510. brigade Armije R BiH, postupao suprotno pravilima međunarodnog humanitarnog

prava, kršeći odredbe zajedničkog člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12. augusta 1949. godine, na način da je:

1. Tokom mjeseca jula i augusta 1994. godine, u Tvornici praškastih proizvoda u mjestu Ć., općina C., koja je u to vrijeme korištena kao zatočenički objekt za pripadnike i simpatizere NO APZB, civile za koje je pretpostavljao da podržavaju ideju APZB podvrgao fizičkom i psihičkom zlostavljanju, te nečovječnom postupanju, tako što je:

1b) iz hale u kojoj su se nalazili zatvorenici prozvao Đ. V., te ga izveo van hale gdje su se nalazili NN tenkisti Armije R BiH, nakon čega je jedan od tenkista Đ. V. odveo do tenka na kojem je pisalo „Crna udovica“ i upitao ga „Je li ovo F. A. tenk“, pa nakon što je Đ. V. rekao da ne zna, NN tenkist ga je praznom čahurom za tenk udario u gornji predio leđa i u predjelu zatioka, od čega je Đ. V. izgubio svijest, a kada je došao svijesti, optuženi Begić Safet ga je nastavio tući, udarivši ga više puta nogama na kojima su bile vojničke čizme u predjelu lica, nakon čega ga je pretučenog bacio na paletu u hali, nanoseći na taj način Đ. V. snažne bolove i povrede.

1c) u hali u kojoj su se nalazili zatvorenici prozvao zatvorenike Đ. V. i D. H., te prvo naredio D. H. da tuče Đ. V., pa kada je D. H. to odbio, naredio je Đ. V. da tuče D. H. što je i ovaj odbio, nakon čega je šakama i nogama počeo tući D. H. po cijelom tijelu, da bi zatim počeo tući Đ. V. udarajući ga šakama i nogama po cijelom tijelu, a kada je Đ. V. pao na pod nastavio ga je udarati nogama, nanoseći im na taj način snažne bolove i povrede.

2. Početkom mjeseca augusta 1994. u večernjim satima, u Tvornici praškastih proizvoda iz hale prozvao zatvorenika Đ. F. i odveo ga u jednu malu prostoriju i tu ga tukao preklonim kundakom od puške, rukama, nogama na kojima su bile vojničke čizme, udarajući ga po cijelom tijelu, od kojih udaraca je oštećeni Đ. F. krvario iz uha, psujući mu pritom mrtvog oca i govoreći da mu je otac ubijen kao pas, a nakon što je oštećeni pao na pod nastavio ga je tući nogama, pa kada je Đ. F. ustao, udario ga je sa cijevi automatske puške u rebra, pri čemu je oštećeni ponovo pao na pod, nakon čega ga je podigao u stojeći položaj i sa dlanovima obje šake udario u predjelu ušiju, uslijed čega je Đ. F. trpio velike tjelesne i duševne patnje, te povrede tjelesnog integriteta i zdravlja.

Dakle, nečovječno postupao prema civilima, vršeći psihičko i fizičko zlostavljanje, nanoseći im velike fizičke i psihičke patnje.

Čime je: počinio krivično djelo – Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, pa se primjenom istog zakonskog propisa te odredbe člana 41. stav 1., 42. tačka 2. i 43. stav 1. tačka 1. toga Zakona

O S U Đ U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 2 (DVIJE) GODINE.

Na osnovu člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, optuženi se obavezuje da naknadi troškove krivičnog postupka u iznosu od 542,20 KM, kao i paušalni iznos od 200,00 KM, a sve u roku od 30 dana po pravomoćnosti presude.

Na osnovu člana 212. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, oštećeni Đ. V. i Đ. F. sa imovinskopravnim zahtjevom upućeni su na parnični postupak.

II

Optuženi BEGIĆ SAFET sa ostalim ličnim podacima kao u spisu, na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

Da je:

Za vrijeme rata i oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini između pripadnika Armije Republike Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Armija R BiH) i pripadnika Narodne odbrane Autonomne pokrajine Zapadna Bosna (u daljem tekstu: NO APZB), kao pripadnik vojne policije 510. brigade Armije RBiH, postupao suprotno pravilima međunarodnog humanitarnog prava, kršeći odredbe zajedničkog člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12. avgusta 1949. godine i zajedničkog člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12. avgusta 1949. godine na način da je:

1. Tokom mjeseca jula i avgusta 1994. godine, u Tvornici praškastih proizvoda u mjestu Ć., općina C., koja je u to vrijeme korištena kao zatočenički objekt za pripadnike i simpatizere NO APZB, civile za koje je pretpostavljao da podržavaju ideju APZB podvrgao fizičkom i psihičkom zlostavljanju, te nečovječnom postupanju, tako što je:

1.a) iz hale u kojoj su se nalazili zatvorenici prozvao Đ. V., te istog izveo u hodnik gdje su se nalazila još tri nepoznata vojnika, nakon čega je optuženi sa jednim vojnikom stao sa jedne strane zida, dok su druga dva vojnika stala sa druge strane zida, da bi zatim Đ. V. bacili u sredinu i počeli ga tući, pri čemu ga je optuženi Begić Safet tukao drvenom palicom po cijelom tijelu, dok su ga ostali vojnici udarali šakama i nogama što je sve trajalo oko pola sata, nanoseći na taj način Đ. V. mnogobrojne tjelesne povrede po cijelom tijelu, a uslijed čega je trpio velike tjelesne i duševne patnje, te povrede tjelesnog integriteta i zdravlja.

3. U augustu 1994. godine, u Tvornici praškastih proizvoda u mjestu Ć., općina C., nakon što su u tvornicu dovedeni zarobljeni pripadnici NO APZB A. O. i K. H., iste prozvao, a zatim tukao željeznom šipkom po cijelom tijelu, pri čemu je K. H. od udaraca izvršio veliku

i malu nuždu, a uslijed čega su oštećeni A. O. i K. H. trpjeli velike tjelesne i duševne patnje, te povrede tjelesnog integriteta i zdravlja.

Čime bi: pod tačkom 1.a) počinio krivično djelo – Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, a pod tačkom 3. krivično djelo – Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije.

Na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, oštećeni A. O. sa imovinskopравnim zahtjevom upućen je na parnični postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo USK-a Bihać, pod brojem T01 0 Kt RZ 0037136 20 dana 15.12.2022.godine, podiglo je optužnicu protiv optuženog Begić Safeta, stavljajući mu na teret počinjenje krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ), i krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ. Kod ovakvog činjeničnog opisa i pravne kvalifikacije, tužiteljica je ostala i nakon provedenog dokaznog postupka pred ovim sudom.

Oštećeni Đ. V., Đ. F. i A. O. postavili su imovinskopравni zahtjev prema optuženom, stim da isti do kraja krivičnog postupka pred ovim sudom nisu precizirali.

Tokom dokaznog postupka na prijedlog tužiteljice u svojstvu svjedoka saslušani su oštećeni Đ. V., Đ. F., A. O. i D. H., saslušani su svjedoci Č. M., A. F. 1, B. Č., P. E., B. M. i K. F., izvedeni su i u spis kao dokaz uvedeni Zapisnik o prepoznavanju lica na osnovu fotografija sa svjedokom Đ. V., broj: 05-04/03-1-787/22 od 29.08.2022. godine, sačinjen od Uprave policije, Sektor kriminalističke policije MUP-a USK sa prilogom fotoalbum br. 170/22 od 25.08.2022. godine, zapisnik o prepoznavanju lica na osnovu fotografija sa svjedokom Đ. F., broj: 05-04/03-1-759/22 od 22.08.2022. godine, sačinjen od Uprave policije, Sektor kriminalističke policije MUP-a USK sa prilogom fotoalbum br. 168/22 od 22.08.2022. godine, zapisnik o prepoznavanju lica na osnovu fotografija sa svjedokom A. F. 1, broj: 05-04/03-1-760/22 od 22.08.2022. godine, sačinjen od Uprave policije, Sektor kriminalističke policije MUP-a USK sa prilogom fotoalbum br. 168/22 od 22.08.2022. godine, zapisnik o prepoznavanju lica na osnovu fotografija sa svjedokom D. H., broj: T01 0 KTRZ 0037136 20 od 30.06.2022. godine, sačinjen od Kantonalnog tužilaštva USK, sa prilogom fotoalbum br. 133/22 od 20.06.2022. godine, ovjerena fotokopija kartona lične karte za optuženog Begić Safeta, serijski br. 1413479 od 09.10.1996. godine, akt Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata, Odsjek za pitanja evidencija iz oblasti vojne obaveze Cazin na ime Begić Safet, broj: 07/17-45/5-449-1/22 od 14.11.2022. godine, ovjerena fotokopija matičnog kartona za optuženog Begić Safeta, ovjerena fotokopija jediničnog kartona za optuženog Begić Safeta, izvod iz matične knjige umrlih za lice K. H., broj: 03-10-4714/21 od 09.11.2021. godine, izdat od općine Cazin, ovjerena fotokopija akta vrhovne

komande, obavještajno – bezbjednosni odsjek NOAPZB, br. 04-/2-52/95 od 17.06.1995. godine, ovjerena fotokopija službene zabilješke Ministarstva odbrane i policije APZB, br. 03-2/93 od 14.11.1993. godine, ovjerena fotokopija akta – spisak komande 6. br.NO, ev. broj: 0013036860, ovjerena fotokopija rješenja o ukidanju statusu ratnog zarobljenika A. O., br. 03-2-444-76/94 od 21.01.1994. godine, doneseno od Ministarstva odbrane i policije APZB, odluka Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine o proglašenju neposredne ratne opasnosti (Sl. R BiH broj: 1/92);odluka Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine o proglašenju ratnog stanja (Sl. List R BiH broj: 7/92), odluka Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine o ukidanju ratnog stanja (Sl. List R BiH broj: 50/95), proglas Fikreta Abdića stanovništvu Zapadne Bosne od 22.09.1993.godine, izvod iz kaznene evidencije za optuženog Begić Safeta, broj: 05-04/08-1-09-3-93/20 od 05.02.2020. godine, izdat od Druge policijske uprave – PS Cazin.

U skladu sa odredbom 288. stav 1. ZKP-a FBiH u spis su kao dokaz uvedeni zapisnici o saslušanju svjedoka sačinjenih u fazi istrage koje je tužiteljica koristila prilikom direktnog ispitivanja i to: zapisnik o saslušanju svjedoka D. H. broj T01 0 KT RZ 0037136 20 od 30.06.2022.godine, zapisnik o saslušanju svjedoka Č. M. broj T01 0 Kt RZ 0037136 20 od 09.06.2022.godine, zapisnik o saslušanju svjedoka B. M. broj T01 0 Kt RZ 0037136 20 od 28.06.2022.godine, zapisnik o saslušanju svjedoka K. F. broj T01 0 Kt RZ 0037136 20 od 26.04.2022.godine, zapisnik o saslušanju svjedoka P. E. broj T01 0 Kt RZ 0037136 20 od 25.04.2022.godine, zapisnik o saslušanju svjedoka A. F. 1 broj T01 0 Kt RZ 0037136 20 od 26.04.2022.godine.

Na osnovu odredbe člana 288. stav 2. ZKP-a FBiH, sud je pročitao iskaz svjedoka Č. S., dat u fazi istrage na zapisnik broj T01 0 Kt RZ 0037136 20 od 09.06.2022.godine. To iz razloga što je tužiteljica u spis uložila izvod iz matične knjige umrlih grada Cazina, broj 03-10-2933/23 od 25.08.2023.godine, na osnovu kojeg je utvrđeno da je Č. S. dana 30.07.2023.godine preminuo u Lj. - Republika S. 1.

Obrana optuženog Begić Safeta tokom dokaznog postupka nije imala svojih prijedloga za izvođenje dokaza subjektivne ili objektivne prirode, a odustala je i od prijedloga da se optuženi sasluša u svojstvu svjedoka. Tokom unakrsnog ispitivanja svjedoka optužbe B. Č., branilac je koristio zapisnik o njegovom saslušanju u svojstvu svjedoka u fazi istrage dat na zapisnik broj T01 0 Kt RZ 0037136 20 od 09.06.2022.godine, tako da je taj zapisnik uveden u spis kao dokaz.

Nakon provedenog dokaznog postupka, cijeneći svaki dokaz ponaosob i u njihovoj međusobnoj vezi, kako je to predviđeno odredbom člana 296. stav 2. ZKP-a FBiH, utvrđeno je činjenično stanje kao u izreci presude.

Da se kritični događaj iz kojeg proizilazi krivično djelo za koje je optuženi Begić Safet oglašen krivim, desio tokom mjeseca jula i avgusta 1994.godine, u hali tvornice praškastih proizvoda u mjestu Č., Općina C., koja je u to vrijeme korištena kao zatočenički objekt za pripadnike NO APZB i za civile – simpatizere APZB za koje se pretpostavljalo da podržavaju

tu ideju, utvrđeno je prije svega na osnovu iskaza svjedoka Đ. V., Đ. F., A. O., D. H., Č. M., A. F. 1, B. Č., P. E. i K. F.. Naime svaki od saslušanih svjedoka ponaosob izjašnjavao se u pogledu načina i vremena kada je sproveden i zatočen u navedenu halu, o čemu će se sud detaljnije izjasniti u daljem toku ove odluke. Treba naglasiti da tu nespornu činjenicu nije osporila niti na bilo koji način dovela u pitanje odbrana optuženog.

Ovaj sud nalazi utvrđenim da je tokom mjeseca jula i avgusta 1994.godine bio u toku rat u Republici Bosni i Hercegovini, da je postojao i oružani sukob između pripadnika vojske 5.Korpusa Armije R BiH i pripadnika vojske NO APZB na području V. K. i C., pa tako i u mjestu Č.. Ove činjenice utvrđene su kako iz materijalnih dokaza koji su predloženi od strane optužbe, tako i iz iskaza saslušanih svjedoka. Tako svjedok Đ. V. u svom iskazu navodi da je tokom 1994.godine bio angažiran u civilnoj zaštiti, da se nalazio kod svoje kuće blizu P., da su u istu ušli pripadnici 5.Korpusa, da je on prvo deportovan u kuću B.A. u naselju B. K. - Č. a potom u hangar tvornice praškastih proizvoda u Č.. Svjedok Đ. F. navodi da je kao pripadnik 4.brigade vojske APZB zarobljen u naselju L. te da je sproveden prvo u kuću A. B. a potom u halu praškastih proizvoda preduzeća A. u Č.. Svjedok A. O. ističe da je bio pripadnik 5.Korpusa, da je zarobljen od vojske APZB i raspoređen u Teritorijalnoj odbrani a potom da je prije pada prve autonomije, zarobljen od strane 5.Korpusa. Svjedok B. Č. navodi da je tokom 1994.godine bio predsjednik savjeta mjesnog odbora MZ L. 1, da mu je kuća svo vrijeme bila na strani koju su držali pripadnici 5.Korpusa te da je on sproveden u halu praškastih proizvoda u mjestu Č.. Iz iskaza svjedoka P. E. proizilazi da je bio pripadnik – komadant 4. odreda teritorijalne odbrane APZB da je zarobljen 19.08.1994.godine od pripadnika jedinice 5. Korpusa koja se zvala BOB, da je prvo sproveden u kuću A. B. a potom u halu tvornice praškastih proizvoda. Svjedok Č. M. ističe da je bio pripadnik 3. brigade vojske NO APZB, da je prilikom pada prve autonomije bio kod svoje kuće, da se nakon toga sam prijavio i da je sproveden u halu tvornice praškastih proizvoda. Svjedok B. M. tvrdi da je tokom 1994.godine bio mobilisan u 510.brigadi zv. Bob, da je nakon pada prve autonomije bio upućen u halu tvornice praškastih proizvoda gdje su bili zatvoreni pripadnici NO APZB.

Da je postojalo ratno stanje i oružani sukob na području Općina V. K. i C., ali i na području teritorije Bosne i Hercegovine u navedenom periodu, proizilazi i iz Odluke Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine od 20.06.1992.godine, kojom je proglašeno ratno stanje u Bosni i Hercegovini (Odluka objavljena u Službenom listu R BiH broj 7/92), te je isti dan naređena opća javna mobilizacija svih vojnih obveznika na teritoriji Republike Bosne i Hercegovine. Nakon toga formirane su oružane snage Bosne i Hercegovine koje su se sastojale od Armije R BiH i Hrvatskog vijeća odbrane, a ubrzo su započeli Oružani sukobi između različitih vojnih formacija na različitim područjima Bosne i Hercegovine. Predsjedništvo Republike Bosne i Hercegovine dana 22.12.1995.godine, donijelo je Odluku o ukidanju ratnog stanja (Odluka objavljena u Službenom listu R BiH broj 50/95 od 28.12.1995.godine). Pored toga, nakon proglasa F.A. stanovništvu Zapadne Bosne, dana 22.09.1993.godine formirana je Autonomna pokrajina Zapadna Bosna, a zatim i vojska NO APZB, čiji pripadnici su bili u sukobu sa Armijom R BiH kao suprostavljenom stranom, o čemu su se izjašnjavali svi saslušani svjedoci, a koju činjenicu nije osporila niti na bilo koji

način dovela u pitanje odbrana optuženog. Oružani sukobi NO APZB i Armija R BiH trajali su do 21.11.1995.godine kada je potpisan Dejtonski sporazum.

Da je optuženi u kritično vrijeme bio pripadnik Armije R BiH, da je raspoređen u vojnu policiju 510. brigade (BOB) u sastavu 5. Korpusa, utvrđeno je iz dokaza subjektivne i objektivne prirode koji su izvedeni na prijedlog optužbe. Uvidom u akt Federalnog ministarstva za pitanja boraca i invalida odbrambeno oslobodilačkog rata, odsjek za pitanja evidencija iz oblasti vojne obaveze za USK Bihać, Grupa za pitanja i evidenciju iz oblasti vojne obaveze Cazin, broj 07/17-45/5-449-1/22 od 14.11.2022.godine utvrđeno je da je optuženi Begić Safet bio pripadnik Armije R BiH i to u periodu od 17.08.1992. do 19.11.1993.godine i to VJ 5043 (503 Sl bbr) Cazin, a od 20.11.1993.godine do 10.02.1996.godine pripadnik VJ 5049 (510 Bobr) Cazin. Činjenicu da je optuženi u navedeno vrijeme bio pripadnik 510. brigade (BOB) 5. Korpusa Armije R BiH, ni na koji način nije dovela u pitanje odbrana optuženog.

Da je optuženi kao pripadnik 5. Korpusa Armije R BiH, učestvovao u obezbjeđenju zarobljenih pripadnika NO APZB i civila za koje se pretpostavljalo da podržavaju ideju APZB, utvrđeno je na osnovu iskaza saslušanih svjedoka.

Tako iz iskaza svjedoka B. M. proizilazi da je tokom 1994.godine bio raspoređen u 510. brigadi zv. „Bob“, da je nakon pada prve autonomije od strane komandira vojne policije upućen na ispomoć kod optuženog Begić Safeta radi obezbjeđenja hale tvornice praškastih proizvoda u mjestu Č., gdje su bili zatvoreni pripadnici Narodne odbrane. Svjedok Đ. V. naveo je da optuženog nije od ranije poznao, da ga je upoznao dok je bio zatvoren u hali tvornice praškastih proizvoda, da je čuo od drugih pripadnika 5. Korpusa kada su se obraćali optuženom, da su mu govorili upravniče, nekad su ga zvali po imenu Safete a nekad po nadimku Papo ili po prezimenu Begić, da se on raspitivao odakle je optuženi, te su mu rekli sa M., blizu B. K. 1. Svjedok Đ. F. naveo je da su halu tvornice praškastih proizvoda gdje je on sproveden nakon zarobljavanja obezbjeđivali pripadnici vojne policije brigade BOB, da je njega kao i još neke zatvorenike izvodio optuženi Begić Safet zv. Papo, da je optuženog vidio i prepoznao poslije rata kada je ovaj nekom čovjeku radio fasadu na kući u C., da je pitao čovjeka tko je taj momak i da mu je on odgovorio, Begić Safet zv. Papo. Svjedok Č. S., čiji je iskaz iz istrage u skladu sa odredbom člana 288. stav 2. ZKP-a FBiH pročitana, obzirom da je isti preminuo, naveo je da kada je doveden u halu tvornice praškastih proizvoda u bazu BOB brigade, došao je upravnik zatvora kojeg od ranije nije poznao, a od drugih zatvorenika čuo je da ga zovu „Papo“, pitao ga je kako se zove a potom ga je ošamario. I svjedoci D. H., A. F. 1 i Č. M. saglasno su potvrdili da su halu tvornice praškastih proizvoda u mjestu Č. gdje su bili zatočeni, obezbjeđivali pripadnici vojne policije 510. brigade (BOB), te da je tu bio i optuženi.

Sud nije prihvatio stav branioca iznesen u završnoj riječi da je prepoznavanje optuženog u fazi istrage izvršeno na temelju dokaza koji nisu vjerodostojni, da to prepoznavanje nije izvršeno u skladu sa zakonom, da je doveden u sumnju identitet optuženog, odnosno subjektivni identitet optužnice te da sud treba primjeniti načelo „in dubio pro reo“ te optuženog na osnovu odredbe člana 299. tačka c) ZKP-a FBiH osloboditi od optužbe. Prema navodima branioca u konkretnom slučaju kao materijalni dokazi tužilaštva izvedeni su četiri zapisnika o

prepoznavanju lica na osnovu fotografija sa svjedocima Đ. V., Đ. F., A. F. 1 i D. H., koji su vjerovatno originalni zapisnici. Međutim, iz sadržaja tih zapisnika proizilazi da su svjedocima radi prepoznavanja tada osumnjičenog Begić Safeta predloženi fotoalbumi koji se sastoje od fotografija pet lica, među kojima se nalazi i fotografija osumnjičenog. Pošto se po redoslijedu predloženih materijalnih dokaza iza navedenih zapisnika o prepoznavanju lica, nalazi ovjerena fotokopija kartona lične karte za osumnjičenog Begić Safeta od 09.10.1996.godine, pretpostavlja se da je za njegovo prepoznavanje korištena fotografija iz tog kartona lične karte. Branilac smatra da ovjera fotokopije tog kartona lične karte nije izvršena u skladu sa Zakonom a pošto su fotoalbumi i četiri navedena zapisnika o prepoznavanju dobijeni upravo na osnovu te fotografije, ti zapisnici sa fotoalbumima u prilogu kao „plodovi otrovne voćke“, nisu se mogli upotrebiti kao dokazi u krivičnom postupku.

Suprotno tvrdnjama branioca, iz sadržaja izvedenih dokaza, foto-albuma koji su predočavani svjedocima prilikom prepoznavanja na osnovu fotografija, proizilazi da su ne samo foto-albumi, već i karton lične karte optuženog broj 13488/96, koji je dostavljen u kopiji, ovjereni od strane MUP-a USK-a Bihać kao izdavaoca tih isprava a kojim se potvrđuje vjernost tih isprava originalu. Dakle, MUP USK-a kao izdavalac tih isprava svojom ovjerom potvrdio je vjerodostojnost istih. U konkretnoj situaciji, ni u kom slučaju nije se radilo o nezakonitim dokazima na što odbrana aludira, kada se poziva na termin „plodovi otrovne voćke“.

Kada je u pitanju sam postupak prepoznavanja, isti je propisan odredbom člana 99. stav 3. ZKP-a FBiH, a stavom 4. pomenute zakonske odredbe navedeno je da će se prepoznavanje na osnovu fotografija tog lica izvršiti samo u situaciji kada nije moguće prepoznavanje u skladu sa stavom 3. Iz sadržaja zapisnika o prepoznavanju koji su sačinili ovlaštena službena lica MUP-a USK-a Bihać broj 05-04/03-1-759/22 od 28.02.2022.godine, gdje je prepoznavanje optuženog na osnovu fotografija izvršeno od strane svjedoka Đ. F., zapisnika o prepoznavanju broj 05-04/03-1-760/22, gdje je prepoznavanje optuženog na osnovu fotografija izvršeno od strane svjedoka A. F. 1, zapisnika o prepoznavanju broj 05-04/03-1-787/22 od 29.08.2022.godine, gdje je prepoznavanje optuženog na osnovu fotografija izvršeno od strane svjedoka Đ. V. kao i zapisnika o prepoznavanju na osnovu fotografija broj T01 0 KT RZ 0037136 20, koje je izvršeno od strane svjedoka D. H., proizilazi da su dati sasvim jasni i za ovaj sud prihvatljivi razlozi zašto je odstupljeno od odredbe člana 99. stav 3. ZKP-a FBiH i nije vršeno neposredno prepoznavanje, već u skladu sa odredbom člana 99. stav 4. ZKP-a FBiH, na osnovu fotografija. Naime, u zapisnicima je navedeno da je zbog nemogućnosti neposrednog prepoznavanja, odnosno prepoznavanja putem postrojavanja osoba, koje zbog proteka vremena od 28. godina računajući od momenta izvršenja predmetnog krivičnog djela ne može dati rezultat, jer su kod tada osumnjičenog Begić Safeta nastupile izmjene morfoloških karakteristika na licu, kao i činjenice da su svjedoci iznijeli da bi danas zbog toga teško mogli prepoznati tada osumnjičenog, odlučeno je da se iz tog razloga prepoznavanje vrši putem fotografije. Iz sadržaja zapisnika o prepoznavanju proizilazi da su svi svjedoci prije samog prepoznavanja opisali optuženog, njegov izgled a potom im je svakom ponaosob pokazan fotoalbum sa pet fotografija, da su se Đ. F., Đ. V. i A. F. 1 saglasno izjasnili da se na fotografiji pod rednim brojem 3 nalazi optuženi Begić Safet. Jedino se svjedok D. H.

prilikom prepoznavanja izjasnio da misli da se na fotografiji broj 3. nalazi Begić Safet zv. Papo, da mu je on najsličniji.

Treba naglasiti da su zapisnicima o prepoznavanju samo potvrđeni navodi saslušanih svjedoka, kada je u pitanju identitet optuženog Begić Safeta i njegovo učešće kao pripadnika vojne policije 510. brigade (BOB) u sastavu 5. Korpusa Armije R BiH, u obezbjeđivanju hale tvornice praškastih proizvoda u mjestu Ć. u kojoj su bili zatvoreni zarobljeni pripadnici NO APZB, kao i civili za koje se pretpostavljalo da podržavaju ideju APZB.

Kada su u u pitanju radnje izvršenja koje se optužnicom stavljaju na teret optuženom Begić Safetu, po mišljenju ovog suda provedenim dokazima van razumne sumnje utvrđeno je da je optuženi poduzeo radnje izvršenja na način kako je to činjenično opisano pod tačkama 1 b), 1c) i 2, izreke presude, za koje je oglašen krivim od strane ovog suda.

U pogledu tačke 1b) utvrđeno je da je optuženi iz hale u kojoj su se nalazili zatvorenici prozvaio te izveo Đ. V., da su se tu nalazili i NN tenkisti Armije R BiH, da je jedan od tenkista Đ. V. odveo do tenka na kojem je pisalo „Crna udovica“, i upitao ga „je li ovo tenk F. A.“, pa nakon što je Đ. V. rekao da ne zna, NN tenkist ga je praznom čahurom za tenk udario u gornji predio leđa i u predjelu zatioka, od čega je Đ. V. izgubio svijest, a kada je došao svijesti, optuženi Begić Safet ga je nastavio tući, udarivši ga više puta nogama na kojima su bile vojničke čizme u predjelu lica, nakon čega ga je pretučenog bacio na paletu u hali, nanoseći na taj način Đ. V. snažne bolove i povrede.

Tako oštećeni Đ. V. u svom iskazu u svojstvu svjedoka navodi da se tokom 1994.godine nalazio u svojoj kući u naselju P., da je bio angažiran u civilnoj zaštiti kao civil, jer nije služio ni bivšu JNA, da je naišla jedinica 5.Korpusa, da su mu rekli da digne ruke u vis, naredili mu da nosi sanduk pun municije prema brdu P. 1, gdje su se nalazili pripadnici NO APZB te da su mu psovali četničku majku i ismijavali ga. Prvo je sproveden u naselje Ć. a potom u B. K. u kuću A. B., gdje je zadržan neko vrijeme i pretučen, a potom je odveden u halu tvornice praškastih proizvoda u mjestu Ć.. Kada su u pitanju radnje izvršenja iz tačke 1 b) izreke presude navodi da ga je optuženi Begić Safet zv. „Papo“ prozvaio na hodnik, da su u tom hodniku za stolom sjedili „tenkisti“, sa kojima je optuženi bio, da su ga tukli, da su ti koji su sjedili sa optuženim izvodili ga vani gdje je bio zarobljen tenk na kojem je pisalo „Crna udovica“, da su ga pitali čiji je ovo tenk, a kada im je on odgovorio da ne zna, da su mu psovali mater rekavši da je to tenk F. A. koji je zarobljen. Nakon toga jedan od tih tenkista udario ga je praznom čahurom u predjelu leđa od kog udarca je on pao i izgubio svijest, a kada je došao svijesti, nastavio ga je tući optuženi Begić Safet, udarajući ga nogama na kojima je imao vojničke čizme, te pleskama i šakama, posipao je sol po pločicama i naređivao da liže, a potom je vraćen u hangar.

Sud je u cjelosti prihvatio iskaz oštećenog Đ. V. u svojstvu svjedoka, jer je on na jasan, uvjerljiv i dosljedan način opisao kako i na koji način je izveden od strane optuženog iz hale, kako su ga NN „Tenkisti“ sa kojima je optuženi bio pitali za tenk, kako je udaren praznom čahurom od jednog tenkiste, od kog udarca je izgubio svijest, te kako i na koji način je pretučen

od strane optuženog. Da je iskaz ovog svjedoka dosljedan, ukazuje i činjenica da nije bilo razlika u odnosu na iskaz iz istrage, tako da optužba a niti odbrana optuženog nisu koristili zapisnik o njegovom saslušanju iz istrage. Treba naglasiti da oštećeni od ranije nije poznao optuženog, tako da on nema nikakvog razloga ili motiva da ga lažno tereti. Na vjerodostojnosti iskaza Đ. V. ukazuje i činjenica kada se on izjašnjava o ponašanju drugog borca 5.Korpusa po nadimku „H.“, te ističe da mu je taj borac toliko pomogao dok je bio zatvoren da je zaslužio da ga počasti i „zakolje mu tele, a ne jagnje“.

Da je optuženi Begić Safet iz hale izvodio Đ. V., da ga je tom prilikom tukao i fizički maltretirao proizlazi i iz iskaza drugih saslušanih svjedoka. Tako svjedok Đ. F. navodi da je te večeri kad je i on prozivan, prozvan i Đ. V., da je zadržan 10-tak minuta, da je poslije vraćen u halu, da je unijet i da je bio bez svijesti. Svjedok A. F. 1 ističe da mu je poznato da je optuženi ulazio u halu i izvodio Đ. V., da je vidio kada se Đ. V. vratio da je bio pretučen, da nije smio gledati, da je molio Boga da on ne bude prozvan, te da mu je lično Đ. V. pričao da ga je optuženi pretukao. Svjedok Č. M. navodi da je nakon što je doveden u halu u istoj zatekao između 100-130 ljudi, da je među njima vidio Đ. V. koji je bio pretučen, da mu je lično Đ. V. pričao da ga je tukao Begić zv. „Papo“ te da je optuženi bio kao neki komandir-vojni policajac.

Pažljivom analizom iskaza svjedoka Đ. F., A. F. 1 i Č. M. sud zaključuje da oni nemaju neposrednih saznanja i da svojim iskazima nisu mogli potvrditi iskaz oštećenog Đ. V. u pogledu radnji izvršenja optuženog, kada je u pitanju tačka 1. b) izreke presude. To je i razumljivo obzirom da su oni bili u hali, tako da nisu mogli vidjeti kako i na koji način je pretučen Đ. V.. Međutim, oni su u svojim iskazima iznijeli svoja neposredna i posredna saznanja o onom što su vidjeli, u kakvom je stanju bio Đ. V. nakon što je prozvan i vraćen u halu, te šta im je pričao Đ. V. kako i na koji način je pretučen.

Sud je iz činjeničnog opisa izreke presude, kada je u pitanju tačka 1b) izostavio riječi „rekavši mu da ide prepoznati tenk“. To iz razloga što niti oštećeni Đ. V. a niti bilo ko od saslušanih svjedoka nije potvrdio činjenične navode iz optužnice da je optuženi prozvao Đ. V. i da mu je tad rekao da ide prepoznati tenk, pa je sud kao nedokazane te činjenice izostavio iz izreke.

Kada je u pitanju tačka 1c) optužnice, provedenim dokazima van razumne sumnje utvrđeno je da je optuženi u hali u kojoj su se nalazili zatvorenici prozvao zatvorenike Đ. V. i D. H., te prvo naredio D. H. da tuče Đ. V., pa kada je D. H. to odbio, naredio je Đ. V. da tuče D. H. što je i ovaj odbio, nakon čega je šakama i nogama tukao D. H. po cijelom tijelu, da bi zatim počeo tući Đ. V., udarajući ga šakama i nogama po cijelom tijelu, a kada je Đ. V. pao na pod, nastavio ga je udarati nogama, nanoseći im na taj način snažne bolove i patnje.

Na okolnosti radnji izvršenja optuženog Begić Safeta po ovoj tački izjašnjavao se veći broj svjedoka optužbe.

Tako oštećeni Đ. V. u svom iskazu navodi da je optuženi Begić Safet prozvao njega i D. H., da je tom prilikom rekao D. H. da ga tuče, da je D. H. bio dva puta veći od njega-Đ. V.,

da su bili komšije te da je D. H. odbio poslušnost i tom prilikom rekao da neće tući svog komšiju. Nakon toga optuženi je pretukao D. H. na način da ga je tukao šakama i nogama od početka do kraja hangara u kom su se nalazili zatvorenici, ali ga nije oborio, a potom je optuženi „Papo“ nastavio njega da tuče šakama i nogama na kojima je imao čizme i odmah ga je oborio pošto je on već bio slab i iznemogao, tako da su ga poslije polijevali vodom.

Oštećeni D. H. naveo je da je jedne večeri njemu nepoznat pripadnik vojne policije naredio – tjerao da tuče Đ. V.. Đ. V. je bio slabije građe, već je bio premlaćen više puta tako da nije mogao niti stajati. On je tom nepoznatom vojniku rekao da neće tući Đ. V. a da Đ. V. ne smije njega tući. Bila je noć tako da nije prepoznao ko im je to naredio a nije bilo svjetla. On lično nije vidio da je iko pretučen u hali u kojoj je bio zatočen oko 20 dana, a od neugodnosti koje je lično doživio bilo je to da ga je neki od vojnih policajaca koji su ih čuvali gurnuo laktom.

Svjedok Đ. F. u svom iskazu istakao je da je optuženi u hali prozvao Đ. V. i D. H. i naredio im da udaraju jedan drugog, da se to dešavalo u hali i da je on sjedio i sve to vidio. Dalje je naveo da Đ. V. i D. H. na to nisu pristali pa je optuženi udario Đ. V. i odmah ga oborio. Nakon toga svjedok tvrdi da je optuženi tukao D. H. preko čitave hale ali ga nije mogao „obaliti“, pošto je čovjek imao 120 kg.

Pažljivom analizom iskaza oštećenih Đ. V. i D. H. te svjedoka Đ. F., sud zaključuje da oni saglasno potvrđuju da su u hali u kojoj su boravili, izvedeni Đ. V. i D. H., s tim što se Đ. V. izjasnio da je optuženi D. H. naredio da njega tuče, a D. H. je rekao da je vojnik kojem nije prepoznao identitet naredio da se međusobno tuku, da je on odbio da tuče Đ. V., zato što je Đ. V. bio slabije građe i već nekoliko puta premlaćen, a da Đ. V. njega ne smije tući.

Sud je u cijelosti prihvatio iskaz svjedoka Đ. F. jer je on na detaljan, razložan i uvjerljiv način opisao kako i na koji način je optuženi Begić Safet prozvao Đ. V. i D. H. te im naredio da se međusobno tuku, a kada su oni to odbili, svjedok je opisao kako je optuženi prvo udario Đ. V. i odmah ga oborio, a potom u više navrata D. H., tukući ga preko „cijele hale“. Kritični događaj desio se u hali, takoda je Đ. F., kako je i sam rekao (sjedio i gledao) bio u prilici da vidi kako i na koji način se optuženi ponašao prema Đ. V. i D. H.

Da je optuženi tukao D. H. na način kako je to opisao Đ. F., proizilazi i iz iskaza svjedoka Đ. V. u kojem navodi da je optuženi D. H. tukao šakama i nogama od početka do kraja hangara u kom su se nalazili zatvorenici. Iskazi Đ. V. i Đ. F. saglasni su i u dijelu u kojem navode da je Đ. V. od udaraca odmah pao, a da udarci optuženog nisu mogli oboriti, ili kako to Đ. F. navodi „obaliti“ D. H..

Kada je u pitanju iskaz oštećenog Đ. V., provedenim dokazima utvrđeno je da je on u više navrata prozivan od strane optuženog, da je obzirom na protek vremena i mnogobrojnost radnji izvršenja kod istog prisutan proces zaboravljanja te isticanja nekih neugodnosti i radnji izvršenja koje je doživio a koje nisu niti obuhvaćene optužnicom, a što je i razumljivo, obzirom na situaciju u kojoj se nalazio te na činjenicu da je on u više navrata pretučen.

Sud nije prihvatio iskaz svjedoka D. H. u dijelu u kojem on navodi da zbog slabe vidljivosti nije mogao vidjeti i identificirati vojnika koji je njemu i Đ. V. naredio da se međusobno tuku, te da optuženi njega nije tukao u hali. Vezano za iskaz oštećenog D. H., treba naglasiti da se on nalazi na izdržavanju kazne zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina po drugoj osudi ovog suda te da on iz samo njemu poznatih razloga prešućuje neke činjenice i događaj u kojem je i sam oštećeni, prikazujući ga na način koji je suprotan objektivno utvrđenim činjenicama i koji se desio drugačije od onog kako on tvrdi u svom iskazu. Tako D. H. tvrdi da zbog mraka u hali nije mogao prepoznati vojnika koji mu je naredio da tuče Đ. V., a što je u suprotnosti sa iskazima Đ. V. i Đ. F. koji su saglasno potvrdili da se radilo o optuženom. D. H. je u svom iskazu naveo i to da je za vrijeme boravka u zatvoru kao neugodnost doživio samo situaciju da ga je neki od vojnih policajaca koji su ih čuvali gurnuo laktom. Međutim, da je D. H. pretučen od strane optuženog proizilazi i iz iskaza svjedoka B. Ć. i A. F. 1. Tako svjedok B. Ć. navodi da je vidio kada je optuženi tukao D. H. u hali. I svjedok A. F. 1 u svom iskazu potvrdio je da mu je poznato da je optuženi pored Đ. F. i Đ. V., tukao i D. H..

Iz činjeničnog opisa izreke optužnice, kada je u pitanju tačka 1 c) u četvrtom redu izostavljene su riječi „a oštećeni je jaukao cijelo vrijeme“, jer tu činjenicu nisu potvrdili oštećeni Đ. V. i D. H., a niti drugi saslušani svjedoci.

Kada su u pitanju radnje izvršenja iz tačke 2. izreke presude, provedenim dokazima utvrđeno je da je optuženi iz hale prozvao Đ. F., da ga je uveo u jednu malu prostoriju gdje ga je tukao preklopnim kundakom od puške, rukama, nogama na kojima su bile vojničke čizme, udarajući ga po cijelom tijelu, da je oštećeni Đ. F. od udaraca krvario iz uha, da mu je optuženi psovao mrtvog oca, govoreći mu da je ubijen kao pas, a nakon što je oštećeni pao na pod nastavio ga je tući nogama, pa kada je Đ. F. ustao, udario ga je sa cijevi automatske puške u rebra, pri čemu je oštećeni ponovo pao na pod, nakon čega ga je podigao u stojeći položaj i sa dlanovima obje šake udario u predjelu ušiju, usljed čega je Đ. F. trpio velike tjelesne i duševne patnje, te povrede tjelesnog integriteta i zdravlja.

Tako oštećeni Đ. F. u svom iskazu u svojstvu svjedoka navodi da je bio pripadnik 4. Brigade NO APZB i da se u julu i avgustu 1994. godine u P., neposredno prije borbi između pripadnika 5. Korpusa i vojske NO APZB, nalazio u svojoj kući u L.. Kada je zarobljen, prvo je sproveden u kuću A. B. u naselju B. K.-Ć. a potom u halu tvornice praškastih proizvoda u sastavu A.. U toj hali bio je beton a među ostalim zatvorenicima prepoznao je Đ. V., Đ. H., D. H. i još neke, a obezbjeđivala ih je vojna policija BOB brigade. Sjeća se kada ga je odmah prvi dan pred veče iz hale prozvao optuženi Safet zv. „Papo“ i počeo ga tući pleskama, šakama, automatskom puškom koja je imala preklopnu kundak u predjelu rebara, a tuča je trajala od 10 do 15 minuta. Od udaraca je padao a optuženi ga je podizao i nastavio tući, sjeća se da ga je udario i dlanovima ruku u predjelu ušiju, tako da je krvario i na uši i na nos. Optuženi ga je prozvao imenom i prezimenom, prilikom tuče psovao mu je majku i mrtvog oca, rekavši mu da mu otac leži u zemlji ukopat kao pašče-ćuko. Svjedok je dodao da je njegov otac došao autobusom konvojom iz A. 1, da je ubijen u dvorištu i da ne zna ko ga je ubio, a da mu nije poznato kako su te činjenice poznate optuženom.

Sud je u cijelosti prihvatio iskaz oštećenog Đ. F. u svojstvu svjedoka, jer je on na jasan i dosljedan način opisao kako i na koji način je prozvan imenom i prezimenom od strane optuženog, kako ga je tukao rukama i nogama te preklopnim kundakom automatske puške te vrijeđao psujući mu majku i mrtvog oca. Oštećeni Đ. F. od ranije nije poznavao optuženog, tako da on nema bilo kakvog razloga ili motiva da lažno tereti optuženog te da daje iskaz koji bi bio suprotan objektivnom utvrđivanju činjenica. Bez obzira na činjenicu što Đ. F. od ranije nije poznavao optuženog, u konkretnoj situaciji nije moglo doći do zabune u identitetu, obzirom da je Đ. F. opisao više situacija u kojima je optuženi izvodio iz hale i tukao ne samo njega, već i druge zatvorenike, među kojima i Đ. V. i D. H.. Da je Đ. F. za vrijeme boravka u hali dobro upoznao i zapamtio optuženog, proizilazi i iz činjenice kada ga je nakon rata vidio kako radi i postavlja fasadu na kući u C., pitao je jednog čovjeka i on mu je potvrdio da se radi o optuženom Begić Safetu zv. Papo.

Da je optuženi Begić Safet izvodio iz hale Đ. F., da je Đ. F. kada je vraćen u halu bio pretučen, izjašnjavali su se i drugi saslušani svjedoci.

Tako svjedok Đ. V. u svom iskazu navodi da je te večeri prvo prozvan on i pretučen, da je nakon izvjesnog vremena optuženi prozvao i Đ. F., da je čuo buku i viku i kad se Đ. F. vratio, ušao je sav crn. Svjedok D. H. naveo je da kada je doveden u halu tvornice praškastih proizvoda od Đ. V. i Đ. F. čuo je za optuženog Begić Safeta zv. Papo, a Đ. F. se žalio da je bio pretučen i pred svima je rekao „viđajte šta mi je Papo uradio“. Svjedok A. F. 1 istakao je da je optuženi ulazio u halu da je izvodio Đ. F. i Đ. V. i kada su se ti ljudi vratili, vidio je da su tučeni, nije smio gledati i molio je boga da i njega ne izvede.

Pažljivom analizom iskaza saslušanih svjedoka proizilazi da oni osim činjenice da je optuženi izvodio Đ. F. van iz hale, da se Đ. F. vraćao sav pretučen, da se i sam žalio govoreći im „vidi šta mi je Papo uradio“, nisu mogli potvrditi sve činjenične navode iz tačke 2. izreke presude, a samim tim niti iskaz oštećenog Đ. F.. Međutim, to je i razumljivo kada se ima u vidu da je optuženi Đ. F. izveo van iz hale, da ga je tukao u jednoj maloj prostoriji, tako da ostali zatvorenici nisu mogli vidjeti kako je i čime optuženi tukao Đ. F.. Ukazuje se i na iskaz svjedoka Đ. V. u dijelu u kojem navodi da kada je optuženi prozvao Đ. F. i izveo iz hale, da je čuo buku i viku i kada se Đ. F. vratio, da je bio sav crn.

Bez obzira na činjenicu što je oštećeni Đ. F. u svom iskazu naveo da je bio pripadnik 4. Brigade NO APZB, provedenim dokazima sa sigurnošću nije utvrđeno da je optuženi prilikom izvođenja ovog oštećenog i njegovog premlaćivanja znao da se radilo o ratnom zarobljeniku. Naime, iz iskaza ovog svjedoka proizilazi da se on prilikom zarobljavanja nalazio u svojoj kući, da je bio u civilnoj odjeći, da na sebi nije imao uniformu a niti pušku, da je prvo sproveden u kuću A. B. u naselju B. K., a potom u halu tvornice praškastih proizvoda preduzeća A. u Ć., te da ga tom prilikom niko nije upisao. Naveo je i to da od ranije nije poznavao optuženog, da ga je upoznao za vrijeme njegovog zatočeništva i boravka u hali, da je u hali bila mješavina, da je bilo osoba u vojnim košuljama i u civilnoj odjeći, da na vojnim košuljama nije

bilo amblema koji bi ukazivali kojoj vojsci te osobe pripadaju, te da je bilo i pripadnika 5. Korpusa koji nisu željeli da idu na liniju.

Na okolnosti statusa osoba koji su bili zatvoreni u hali tvornice praškastih proizvoda, izjašnjavali su se i drugi saslušani svjedoci. Tako oštećeni Đ. V. u svom iskazu navodi da je tokom 1994. godine bio angažiran u civilnoj zaštiti APZB, da se nalazio u svojoj kući u naselju P. kada su u naselje ušli pripadnici 5. Korpusa, da se on dobrovoljno javio nakon čega je zatvoren, da je u hali bilo oko 40 osoba, da on nije mogao prepoznati da li se radilo o pripadnicima oružanih snaga NO APZB ili civilima, te da u hali nikog nije vidio u uniformi. Iz iskaza svjedoka D. H. proizilazi da je bio u svojoj kući kada ga je pokupila vojna policija 5. Korpusa, da je bio civil pošto nije služio ni bivšu JNA, da je u hali bilo i pripadnika 5. Korpusa koji nisu htjeli da idu na liniju, te da nije vidio nikoga koga bi na osnovu uniforme ili nekog drugog obilježja mogao definisati da je pripadnik vojske NO APZB. Svjedok A. F. 1 istakao je da je on tokom 1994. godine raspoređen u TO APZB u mjestu L., da se nalazio u kući strica kada je došao vojni policajac, da je prvo sproveden u kuću A. B. a potom u halu tvornice praškastih proizvoda, da je bio u civilnoj odjeći, nije vidio nikog tko bi bio u uniformi i odjeven na način da bi odavao dojam da se radi o ratnom zarobljeniku, a po sjećanju misli da je Đ. F. bio u civilu. Svjedok B. Č. naveo je da je tokom 1994. godine bio predsjednik savjeta mjesnog ratnog odbora MZ L., da je bio civil i da su po njega došli vojni policajci. Svjedok P. E. istakao je da je bio komadant 4. odreda TO APZB, da je zarobljen od pripadnika jedinice zv. BOB, da je prvo bio u kući A. B. a da je u halu tvornice praškastih proizvoda sproveden u civilnoj odjeći. Svjedok B. M. istakao je da je bio pripadnik 510. brigade zv. BOB, da ga je nakon pada prve autonomije komandir vojne policije poslao na ispomoć optuženom, da su se u početku u hali nalazili pripadnici 5. Korpusa koji su izbjegavali da idu na liniju, a koliko je mogao shvatiti tu su bili zatvoreni pripadnici NO APZB. Svjedok Č. M. naveo je da je bio pripadnik 3. brigade, 3. čete vojske APZB kada je pala prva autonomija, da je bio kod kuće i da se sam prijavio, da je u hali bilo 100-130 ljudi, da je tu između ostalih vidio Č. V., K. H. i A. O., te da oni tada nisu bili u uniformi.

Kada se ima u vidu da iz iskaza Đ. F. ne proizilazi da ga je optuženi od ranije poznavao, da je Đ. F. prema vlastitoj tvrdnji u hali bio u civilnoj odjeći, da je optuženi prozivao i na različite načine fizički maltretirao između ostalih i Đ. V. i D. H. koji su bili civili, provedenim dokazima sa sigurnošću nije utvrđeno da je optuženi znao da Đ. F. ima status ratnog zarobljenika i da ga upravo zbog te činjenice izvodi iz hale i poduzima radnje na način kako je to opisano u tački 2 izreke presude. Naime, iz iskaza Đ. F. proizilazi da ga je optuženi ne samo tukao, već i vrijeđao, psujući mu mrtvog oca i majku ali da niti jednom radnjom ili postupkom nije dao do znanja da to čini što je Đ. F. bio zarobljen kao pripadnik NO APZB. Stoga je ovaj sud u sumnji a primjenom načela pretpostavke nevinosti iz člana 3. stav 2. ZKP-a FBiH, riješio na način koji je povoljniji za optuženog, te i radnje iz tačke 2. izreke presude za koje je utvrđeno da ih je optuženi poduzeo na štetu Đ. F., podveo pod krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, a ne krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ.

Kako niti iz iskaza oštećenog Đ. F. a niti iz iskaza drugih saslušanih svjedoka ne proizilazi da je Đ. F. od udaraca gubio svijest, to je sud iz činjeničnog opisa izreke optužnice kada je u pitanju tačka 2. u 5. redu izostavio riječi „gubio svijest, te u 9. redu izostavio riječi,, od čega je oštećeni pao u nesvijest“. Imajući u vidu činjenicu da provedenim dokazima nije dokazano da je oštećeni Đ. F. imao svojstvo ratnog zarobljenika, to su iz činjeničnog opisa ove tačke u drugom redu iza riječi prozvao, izostavljene riječi „zarobljenog pripadnika NO APZB“.

Utvrđeno činjenično stanje ovaj sud cijenio je i u krivičnopravnom smislu pa je našao da su se u radnjama optuženog Begić Safeta, kada su u pitanju tačke 1b), 1c) i 2. „kako u objektivnom, tako i u subjektivnom smislu ostvarili svi bitni elementi bića krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ.

Radnja izvršenja utuženog krivičnog djela određena je alternativno, a optuženi je oglašen krivim da je nečovječno postupao prema civilima Đ. V., D. H. i Đ. F., da je vršio fizičko i psihičko zlostavljanje te da im je pritom nanosio velike fizičke i psihičke patnje. U vrijeme izvršenja krivičnog djela bio je na snazi preuzeti KZ SFRJ, koji se na osnovu člana 4. stav 1. i 2. toga Zakona ima primjeniti kao zakon koji je važio u vrijeme izvršenja krivičnog djela, budući da novi zakon (KZ BiH) nije blaži za učinioca. Treba naglasiti da se odredbe krivičnog zakona dopunjuju normama međunarodnog prava kao blanketnog propisa u konkretnoj situaciji Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949.godine, čije je relevantne odredbe o zaštiti civilnog stanovništva u potpunosti preuzeo KZ SFRJ.

Odredbom člana 3. stav 1. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949.godine, između ostalog propisano je da se u slučaju oružanog sukoba koji nema karakter međunarodnog sukoba i koji izbije na teritoriji jedne od visokih strana ugovornica, svaka strana u sukobu dužna je da primjenjuje bar sljedeće odredbe:

Prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima, postupat će se u svakoj prilici čovječno, bez ikakve diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili uvjerenju, spolu, rođenju ili imovnom stanju ili bilo kom drugom sličnom njemu, pa se u tom cilju zabranjuje u svako doba i na svakom mjestu prema osobama koje ne sudjeluju u neprijateljstvu između ostalog:

a)Povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu, naročito sve vrste ubistava, sakaćenja, svireposti i mučenja.

Kako se nečovječno postupanje definiše kao namjerno djelo ili propust kojim se nanosi teška duševna ili tjelesna patnja, odnosno povreda ili koje predstavlja ozbiljan nasrtaj na ljudsko dostojanstvo (presuda pretresnog vijeća Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju, u predmetu N. M. i M. V. broj IT-98-34-T od 31.03.2003.godine, paragraf broj 246), te kako iz opisanih radnji koje je optuženi poduzeo prema Đ. V., D. H. i Đ. F. a za koje je oglašen krivim ovom presudom, proizilazi da je riječ o svjesno preduzetim radnjama sa

ciljem da se civilima nanese povrede tjelesnog integriteta te ličnog dostojanstva, naročito uvredljivim i ponižavajućim postupcima, ovaj sud nalazi utvrđenim da radnje za koje optuženi Begić Safet oglašen krivim imaju karakter nečovječnog postupanja .

Kada je u pitanju saizvršilaštvo kao oblik izvršenja krivičnog djela, odredbom člana 22. preuzetog KZ SFRJ propisano je da ako više lica učestvovanjem u radnji izvršenja ili na drugi način zajednički učine krivično djelo, svako od njih kaznit će se kaznom propisanom za to djelo. Ocjenom izvedenih dokaza, kada je u pitanju tačka 1 b) izreke presude, ovaj sud je utvrdio da je optuženi zajedno sa drugim neidentifikovanim pripadnicima 5.Korpusa Armije R BiH (NN tenkisti Armije R BiH), dao svoj doprinos u zlostavljanju civila Đ. V., te povredi njegovog ličnog dostojanstva, naročito uvredljivim i ponižavajućim postupcima. Kako to proizilazi iz naprijed citirane definicije saizvršilaštva, za postojanje ovog oblika učesća u izvršenju krivičnog djela, nije čak ni nužno da je svaki od saizvršilaca učestvovao u radnjama izvršenja, nego svoj doprinos izvršenju djela može dati i „na drugi način“. Međutim, kod počinioca bitno je dokazati postojanje svijesti o izvršenju predmetnog krivičnog djela, te da svaki od njih hoće djelo kao svoje. Bez obzira na činjenicu što je odgovornost individualna i što se radnje izvršenja svakog optuženog ponaosob moraju konkretizirati, sud smatra da je činjenični opis izreke presude, kada je u pitanju tačka 1b) dovoljno jasan i da ukazuje na zajedničko djelovanje optuženog Begić Safeta sa NN pripadnicima 5.Korpusa Armije R BiH.

Sud nije prihvatio stav branioca optuženog iznesen u završnoj riječi da se radnje izvršenja koje je optuženi poduzeo prema oštećenim, eventualno mogu podvesti pod zakonska obilježja krivičnih djela laka tjelesna povreda ili teška tjelesna povreda. Naime, iz iskaza oštećenih, kao i iz iskaza drugih saslušanih svjedoka proizilazi da je u hali bio zatočen veći broj lica, da je optuženi prozvao oštećene Đ. V., D. H. i Đ. F., da su oni udarani rukama, nogama na kojima su bile vojničke čizme , puškama, da su udarci bili takvog intenziteta da su oštećeni padali, da su bili krvavi, da je bilo gubljenja svijesti, da su u halu vraćani krvavi. Da se radilo ne samo o fizičkom, već i psihičkom zlostavljanju proizilazi i iz činjenice da je optuženi Đ. V. i D. H. naredio da se međusobno tuku iako su komšije, da je Đ. F. psovao mrtvog oca i prijetio mu da će ga tući svaki dan.

Kada su u pitanju posljedice koje su pretrpjeli ili još uvijek trpe, oštećeni Đ. V. u svom iskazu navodi da je od siline udaraca koje mu je zadao optuženi padao u nesvijest, da je po izlasku iz zatočeništva dobio epilepsiju, da je operisao srce te da se faktički čitav poslijeratni period liječi. Oštećeni Đ. V. u svom iskazu naveo je da je od udaraca krvario iz nosa i ušiju, da je poslije rata posjećivao doktora te da i dan danas ima problema sa sluhom i zujanjem u ušima.

Sud nalazi utvrđenim da su radnje za koje je optuženi oglašen krivim u dovoljnoj mjeri povezane sa oružanim sukobom i da je upravo oružani sukob bio važan faktor koji je uticao na optuženog da počini predmetno krivično djelo, konkretno oružani sukob između Armije R BiH i pripadnika NO APZB na području V. K. i C.. Pri navedenom sud je imao u vidu i stav izražen u presudi žalbenog vijeća MKSJ broj IT-96-236 IT-96/23/1-A od 12.06.2022.godine u kojem se ističe da se u najmanju ruku traži da je postojanje oružanog sukoba u znatnoj mjeri uticalo na sposobnost počinioca da počini zločin, njegovu odluku da ga počini, način počinjenja

zločina ili cilj s kojim je počinjen, te da je za zaključak da je krivično djelo povezano sa oružanim sukobom, dovoljno ako se utvrdi da je počinitelj djelovao pod okriljem oružanog sukoba. Obzirom na izneseno ovaj sud nalazi utvrđenim da su radnje koje je optuženi Begić Safet počinio kao pripadnik jedne strane u sukobu, u vezi sa postojanjem oružanog sukoba u BiH i na području Općine C., gdje su se odvijale borbe između pripadnika NO APZB i pripadnika 5.Korpusa Armije R BiH.

U vrijeme poduzimanja inkriminiranih radnji optuženi je postupao sa umišljajem jer je svjestan postojanja oružanog sukoba između Armije R BiH i NO APZB, svjestan je da su u halu tvornice praškastih proizvoda u naselju Ć., Općina C. u ljeto 1994.godine zatvarani ne samo pripadnici NO APZB, već i civili za koje se smatralo da su pobornici – simpatizeri ideje APZB. Svojim radnjama optuženi je jasno izrazio volju da ih zlostavlja i ponizi oštećene Đ. V., D. H. i Đ. F., stavljajući im do znanja da su u njegovoj vlasti i da oštećeni u takvoj situaciji strahuju za svoj tjelesni integritet, pa i za vlastiti život. Dakle, optuženi je imao jasnu odluku o djelu, što je osnova za njegovu volju i odluku o djelu, a poduzetim radnjama optuženi je bio siguran u ostvarenje djela i nastupanje posljedice.

Sud nije prihvatio prigovor branioca iznesen u završnoj riječi da krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, onako kako je činjenično opisano u optužnici, zakonom nije propisano kao krivično djelo, odnosno da to krivično djelo ne postoji. U prilog svojim tvrdnjama branilac se poziva na praksu suda BiH (presuda u predmetu protiv A. M. broj S1 1 K 021274 16 Kri od 21.02.2022.godine) te ističe da je pored činjenice da djelo mora biti povezano sa oružanim sukobom ili okupacijom, kod počinioća mora postojati specifičan subjektivni odnos u smislu da inkriminirane radnje poduzima umišljajno prema civilima kao zaštićenoj kategoriji. Iz dokaza izvedenih na glavnom pretresu, ne može se bez sumnje izvesti zaključak da je optuženi postupao prema oštećenim civilima upravo zbog toga što je znao ili pak pretpostavljao da podržavaju ideju APZB. Dalje se navodi da tužiteljica prilikom ispitivanja svjedoka optužbe na glavnom pretresu, ni jednog od tih svjedoka nije pitala da li su prije ili u vrijeme kritičnih događaja podržavali ideju APZB, i da li su zbog toga zlostavljani od strane optuženog.

Nasuprot tvrdnjama branioca, provedenim dokazima utvrđeno je da su u halu tvornice praškastih proizvoda zatvarani ne samo zarobljeni pripadnici NO APZB, već i civili za koje se pretpostavljalo da su pristalice – simpatizeri APZB. Rukovodeći se tom činjenicom optuženi je poduzimao radnje izvršenja za koje je oglašen krivim, prema oštećenim Đ. V. i D. H., za koje je utvrđeno da su bili civili i da nisu bili pripadnici APZB, te Đ. F. koji je bio pripadnik NO APZB, koji je imao status zaštićene osobe, ali za koga nije utvrđeno da je optuženi prilikom poduzimanja radnji izvršenja znao da on ima status ratnog zarobljenika. Da li su imenovani bili simpatizeri i pristalice APZB, ta činjenica nije odlučna i nije se trebala niti utvrđivati tokom dokaznog postupka, kada se ima u vidu da su oni bili na suprostavljenoj strani, strani APZB i da su upravo zbog te činjenice zatvoreni i da su radnje izvršenja za koje je optuženi oglašen krivim u dovoljnoj mjeri povezane sa oružanim sukobom između pripadnika NO APZB i 5.Korpusa Armije R BiH.

Prilikom odmjeravanja kazne za krivično djelo za koje je optuženi Begić Safet oglašen krivim, ovaj sud je prvenstveno imao u vidu svrhu kažnjavanja propisanu odredbom člana 33. preuzetog KZ SFRJ. Suština navedene odredbe jeste osiguranje specijalne prevencije i uticaja na konkretnog učinioca da ne čini krivična djela i njegovo prevaspitanje, kao i generalne prevencije, odnosno vaspitnog uticaja na druge da ne čine krivična djela. Ovaj sud imao je u vidu i opšta pravila o odmjeravanju kazne propisane odredbom člana 41. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, uključujući i sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti koje mogu biti od uticaja da kazna bude veća ili manja. Odredbom člana 42. preuzetog KZSFRJ propisano je da sud može učiniocu odmjeriti kaznu ispod granice propisane zakonom, ili primjeniti blažu vrstu kazne u situaciji kada zakon predviđa da se učinilac može blaže kazniti ili kada se utvrdi da postoje osobito olakšavajuće okolnosti koje ukazuju da se i sa blažom kaznom može postići svrha kažnjavanja.

Kada je u pitanju optuženi Begić Safet, od olakšavajućih okolnosti sud je na strani optuženog cijenio njegove lične i porodične prilike, kao i njegovo ponašanje i prije a i poslije počinjenja krivičnog djela. Od otežavajućih okolnosti sud je imao u vidu način izvršenja krivičnog djela te činjenicu da je optuženi radnje izvršenja poduzeo prema tri osobe koji su bili zatvoreni u tvornici praškastih proizvoda. Imajući u vidu napred navedeno, po mišljenju ovog suda olakšavajuće okolnosti a prije svega činjenica da optuženi niti prije počinjenja krivičnog djela a niti nakon počinjenja krivičnog djela, iako je od tada proteklo više od 29 godina nije počinio bilo koje krivično djelo, niti se protiv njega vodi krivični postupak, u svojoj sveukupnosti imaju karakter osobito olakšavajuće okolnosti, koje opravdavaju ublažavanje kazne ispod zakonom propisanog minimuma. Stoga je ovaj sud primjenom odredaba o ublažavanju optuženom izrekao kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine, smatrajući da ovako izrečena kazna zatvora u svemu odgovara stepenu krivične odgovornosti optuženog kao počinioca, njegovim ličnim i porodičnim prilikama, te ranijem životu i da je ona dovoljna ali i neophodno potrebna da bi se postigla svrha kažnjavanja u vidu generalne i specijalne prevencije.

Na osnovu odredbe člana 212. stav 3. ZKP-a FBiH, oštećeni Đ. V. i Đ. F. sa imovinskopravnim zahtjevom upućeni su na parnični postupak. To iz razloga što oštećeni tokom postupka nisu precizirali svoj imovinskopravni zahtjev, a niti su izvodili dokaze na te okolnosti. Treba naglasiti da oštećeni D. H. nije niti postavio imovinskopravni zahtjev prema optuženom, tako da sud u odnosu na ovog oštećenog nije niti odlučivao o istom.

Na osnovu člana 202. stav 1. ZKP-a FBiH, optuženi je obavezan na plaćanje troškova krivičnog postupka u ukupnom iznosu od 542,20 KM. Naime, tokom postupka utvrđeno je da je optuženi zaposlen u R. Sloveniji, da je srednjeg imovnog stanja, s tim da optuženi nije priložio dokaze iz kojih bi proizilazilo da će njegovim obavezivanjem na plaćanje troškova krivičnog postupka biti dovedeno u pitanje njegovo, kao i izdržavanje članova porodice koje je on u obavezi da izdržava. Troškovi postupka odnose se na troškove pozivanja svjedoka u fazi istrage u iznosu od 384,20 KM, kao i troškove nastale pred ovim sudom, vezano za troškove dolaska svjedoka na sud. Prilikom odlučivanja o visini paušalnog iznosa, sud se

rukovodio imovnim stanjem optuženog te dužinom trajanja i složenošću ovog krivičnog postupka.

Vezano za tačku 1 a) optužnice, po mišljenju ovog suda provedenim dokazima nije dokazano da je optuženi Begić Safet poduzeo radnje izvršenja, na štetu Đ. V. na način kako je to činjenično opisano u izreci iste.

Kada je u pitanju oštećeni Đ. V., provedenim dokazima utvrđeno je da je optuženi u više navrata ovog oštećenog prozivao pojedinačno ili zajedno sa D. H., te ga na različite načine tukao i fizički maltretirao, o čemu se u svom iskazu izjašnjavao ne samo Đ. V., već i drugi svjedoci optužbe. Upravo na iskazu oštećenog Đ. V. i saslušanih svjedoka utvrđeno je da je optuženi poduzeo radnje izvršenja na štetu ovog oštećenog na način kako je to opisano u tačkama 1b) i 1c) izreke presude, za koje je optuženi i oglašen krivim.

Iz iskaza oštećenog Đ. V., kao i iz iskaza drugih saslušanih svjedoka proizilazi da je optuženi ne samo fizički, već i psihički maltretirao Đ. V., ponižavao ga te prema njemu poduzimao radnje koje optužnicom optuženom nisu niti stavljene na teret. Tako Đ. V. navodi da je jedne prilike nakon što je optuženi otvorio vrata od hangara gdje su bili smješteni zatvorenici, prozvao ga, natjerao ga da mu izuje obuću, skine čarape, da mu opere noge, to je morao raditi tri do četiri puta, jer mu je optuženi pod vojnički govorio „ostav“, što bi značilo da oštećeni to nije uradio kako treba. Ovu činjenicu u svom iskazu potvrdio je i svjedok Đ. F., ističući da su to mogli vidjeti i ostali zatvorenici. Svjedok A. F. 1 naveo je da mu je poznato da je optuženi između ostalih prozivao i Đ. V., da se on u halu vraćao pretučen a da mu je o tome pričao i sam Đ. V.. Svjedok Č. M. u iskazu je naveo da su jedne prilike zarobljenike izveli ispred skladišta, da je optuženi, kako je svjedok naveo „vojni policajac Papo“, prišao Đ. V., jako ga udario otvorenim dlanom u glavu, nakon čega je Đ. V. pao, dobio epileptični napad, izbila mu je pjena na usta te su ga odvezli sa golfom u nepoznatom pravcu.

Međutim, niti oštećeni Đ. V., a niti drugi saslušani svjedoci nisu potvrdili činjenične navode iz tačke 1 a) optužnice da je optuženi iz hale u kojoj su se nalazili zatvorenici prozvao Đ. V., da je istog izveo u hodnik gdje su se nalazila još tri nepoznata vojnika, da je optuženi sa jednim vojnikom stao sa jedne strane zida, dok su druga dva vojnika stala sa druge strane zida, da bi zatim Đ. V. bacili u sredinu i počeli ga tući, pri čemu ga je optuženi Begić Safet tukao drvenom palicom po cijelom tijelu, dok su ga ostali vojnici udarali šakama i nogama što je sve trajalo oko pola sata, nanoseći na taj način Đ. V. mnogobrojne tjelesne povrede po cijelom tijelu, usljed čega je trpio velike tjelesne i duševne patnje, te povrede tjelesnog integriteta i zdravlja.

Stoga je sud temeljem odredbe člana 299. tačka c) ZKP-a FBiH a usljed nedostatka dokaza oslobodio optuženog Begić Safeta od optužbe da bi poduzeo radnje izvršenja iz tačke 1a) optužnice, a samim tim i počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ u odnosu na ovu tačku.

Po mišljenju ovog suda provedenim dokazima nije dokazano niti da je optuženi Begić Safet poduzeo radnje izvršenja iz tačke 3. optužnice na način da je u avgustu 1994.godine u tvornici praškastih proizvoda u mjestu Č., Općina C., nakon što su u tvornicu dovedeni zarobljeni pripadnici NO APZB A. O. i K. H., iste prozvao a zatim tukao željeznom šipkom po cijelom tijelu, pri čemu je K. H. od udaraca izvršio veliku i malu nuždu, a usljed čega su oštećeni A. O. i K. H. trpjeli velike tjelesne i duševne patnje, te povrede tjelesnog integriteta i zdravlja.

Tako svjedok A. O. u svom iskazu navodi da je bio pripadnik 5.Korpusa, da je zarobljen od strane vojske APZB, da je proveo u zarobljeništvu tri mjeseca u D., a potom je raspoređen u Teritorijalnoj odbrani APZB. Nakon zarobljavanja od strane pripadnika 5. Korpusa, dobio je nezapamćene batine u naselju P. 2, leđa su mu bila sva šarena od metalnih šipki i od ne zna kakvih sve udaraca, tako da mu se činilo po snazi udaraca da ga je tuklo 10 pripadnika 5. Korpusa. Nakon toga sproveden je u pritvor u halu tvornice praškastih proizvoda koju je obezbjeđivala brigada A. A., tu je bilo zarobljenih 70-80 lica. U hali je upoznao K. H. i P. E., oba su bili pripadnici vojske APZB, bili su u civilnoj odjeći, P. E. bio je živi mrtvac, na njemu se nije ništa moglo prepoznati, sve je bilo crno, pitao je P. E. gdje su ga tukli a on mu je odgovorio da moli boga da ne ode u stanicu vojne policije u kući A. B.. Svjedok je posebno naglasio da ne zna ništa u vezi optuženog Begić Safeta te da optuženi nije izvodio iz hale njega i K. H., da njega nije tukao željeznom šipkom a da je željeznom šipkom tučen u naselju P. 2 od strane drugih pripadnika 5.Korpusa. Od neugodnosti koje je on lično doživio i pretrpio u hali tvornice praškastih proizvoda naveo je da se znalo desiti kada naiđe neki borac kroz halu, da ga je šutnuo nogom ili udario kundakom, kako koga zakače. Kako su mu oči bile skoro zatvorene od tuče u naselju P. 2 a prije dovođenja u halu, prema iskazu A. O. on nije mogao identifikovati te osobe jer ih nije vidio.

Na okolnosti boravka A. O. i K. H. u hali tvornice praškastih proizvoda u naselju Č. te radnji izvršenja koje se optuženom stavljaju na teret, kada je u pitanju tačka 3. optužnice, izjašnjavali su se i drugi svjedoci optužbe. Tako svjedok Đ. V. navodi da je optuženi Begić Safet prozvao A. O., da je A. O. možda prošao i goru situaciju nego on kad je prozvan, da je nakon toga optuženi prozvao i K. H., da je K. H. od tuče izvršio veliku nuždu, da su A. O. i K. H. nakon što su došli sebi pričali da su tučeni vodovodnom cijevi te da je tu bilo više lica koji su ih tukli. Svjedok Đ. F. naveo je da nije poznavao A. O. i K. H., da mu je M. H. kada su oni bili bijeni rekao tko su oni, da su bili krvavi a da on ne zna ko ih je prozvao. Svjedok K. F. istakao je da mu je poznato da su A. O. tukli u naselju P. 2, da je A. O. poslije bio u hali tvornice praškastih proizvoda, da ga je tukao kako ko od pripadnika 5. Korpusa naiđe nogom, a tom prilikom su ga i psovali. Svjedok P. E. naveo je da je u tvornici praškastih proizvoda upoznao Đ. M., Đ. V., K. H., M. Š. i A. O., vidio je da su neki od njih tučeni, A. O. najviše, a to vjerovatno iz razloga što je A. O. ranije bio komandir čete 502.brigade u sastavu 5. Korpusa. Iz iskaza svjedoka Č. M. proizilazi da je u hali između ostalih zatvorenika vidio K. H. zv. P. 3 i A. O., poznato mu je da je K. H. tučen ali ko ga je tukao da ne zna. Iz iskaza svjedoka Č. S. proizilazi da ga je prilikom sprovođenja u halu tvornice praškastih proizvoda dočekao upravnik kojeg su zvali „Papo“ da ga je po dolasku pitao za ime i prezime, da ga je ošamario, da mu je poznato da su tučeni zatvorenici, među njima K. H. i Đ. V., ali da to nije vidio.

Pažljivom analizom iskaza oštećenog A. O. i napred navedenih svjedoka, ovaj sud zaključuje da niko od njih nije potvrdio sve činjenične navode iz tačke 3. optužnice u pogledu radnji izvršenja koje se stavljaju na teret optuženom Begić Safetu na štetu A. O. i K. H.. Jedino svjedok Đ. V. svojim iskazom na određen način dovodi u vezu optuženog sa radnjama izvršenja u pogledu ove tačke optužnice, ističući da je optuženi prozvao A. O. i K. H., da su bili pretučeni, da je K. H. od tuče izvršio veliku nuždu, te da su njih dvojica naknadno pričali da su ih tukli vodovodnom cijevi i da je tu bilo više boraca.

Sud naglašava da svjedok Đ. V. nema neposrednih saznanja kako i na koji način su prema njegovim tvrdnjama pretučeni A. O. i K. H., već on svoja posredna saznanja crpi iz onog što je saznao i što su mu pričali A. O. i K. H., koji je u međuvremenu preminuo i nije saslušan u svojstvu svjedoka. Međutim, kada se ima u vidu iskaz A. O. u kojem navodi da u hali tvornice praškastih proizvoda ni na koji način nije tučen od strane optuženog Begić Safeta, da on nije prozivan sa K. H. i tučen željeznom šipkom, da je sa željeznom šipkom tučen nakon zarobljavanja u naselju P. 2 (svjedok Đ. V. u iskazu navodi da se radilo o vodovodnoj cijevi a ne željeznoj šipki), da je i svjedok K. F. potvrdio iskaz oštećenog A. O. da su A. O. pripadnici 5. Korupsa u hali tukli onako u prolazu nogom, kada naiđu pored njega, to je sud usljed nedostatka dokaza, temeljem odredbe člana 299. tačka c) ZKP-a FBiH, optuženog Begić Safeta oslobodio od optužbe da je poduzeo radnje izvršenja iz tačke 3. optužnice, te da bi na taj način počinio krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ.

Imajući u vidu činjenicu da je optuženi Begić Safet usljed nedostatka dokaza, temeljem odredbe člana 299. tačka c) ZKP-a FBiH oslobođen od optužbe da bi poduzeo radnje izvršenja iz tačke 3 optužnice, a samim tim i počinio krivično djelo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144 preuzetog KZ SFRJ, to sud nije posebno niti cijenio prigovor branioca da provedenim dokazima nije utvrđeno da su A. O. i K. H. imali svojstvo ratnih zarobljenika, kao i prigovor branioca istaknut u završnoj riječi u pogledu vjerodostojnosti isprava kojim je optužba dokazivala to svojstvo.

Kada je u pitanju tačka 3. izreke presude, sud je na osnovu člana 212. stav 4. ZKP-a FBiH, oštećenog A. O. uputio da imovinskopravni zahtjev može ostvarivati u parničnom postupku.

ZAPISNIČAR
Husarević Fatima

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Hodžić Fikret

PRAVNA POUKA

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana
Vrhovnom sudu FBiH, a putem ovog suda.

Oštećeni mogu izjaviti žalbu zbog odluke o imovinskopravnom
zahtjevu i troškovima krivičnog postupka.